

darmerikorps i Vestindien. Jeg er ganske enig med Ministeren i, at det jo er det nærmeste efter Ændringerne i Kolonialloven, der har saa stor og gennemgribende Betydning. Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) sagde, at den Tendens, der gik gennem disse Lovforslag, var Sparsommelighed. Aa ja, vi ere jo paa det rene med, at der, som vi sige paa godt Jydsk, bliver ruttet med Pengene. Derfor er det ogsaa klart nok, at der skal vises Sparsommelighed; men denne Sparsommelighed bør jo ikke gaa saa vidt, at den lægger Hindringer i Vejen for en ordentlig Administration. Det er der ingen af os, der ønsker. Men naar vi skulle til at dele Udgifterne mellem Statskassen herhjemme og Befolkningen derude, skulle bestemme, hvad Øerne og hvad den danske Stat skal betale, er det jo modstridende Interesser, der mødes, og da kan man godt forstaa, at Kolonialraadene holde fast med Haanden og ville have saa meget som muligt af Udgifterne lagt over paa Statskassen. Det fortænker jeg dem ikke i. Hvis jeg var Medlem af et Kolonialraad, vilde jeg vist nok gøre det samme, idet jeg vilde føle det som min Pligt at varetage disse Folks Interesser. Under mit Ophold derude fik jeg ogsaa af de Samtaler og Konferencer, vi havde med Kolonialraadsmedlemmer, det Indtryk, at det var der, Tampen brændte.

Jeg har siddet det meste af en Nat og talt med Kolonialraadsmedlemmer netop om en Ordning af Gendarmerikorpset derude, men vi enedes dog for saa vidt, som de vilde indrømme mig, at naar et Gendarmerikorps i væsentlig Grad skulde være Politikorps, burde Kolonialraadene bære en Del af Udgiften, thi ellers vilde de udelukkende være interesserede i at faa et saa stort Gendarmerikorps som muligt, for derigennem at spare Udgiften til Politiet. Men da Politiets Ordning absolut maa være en Kolonialforanstaltning, er det ogsaa klart, at de burde betale noget af denne Politioordning; at Korpset skulde have et militært Tilsnit, kom jo af, at det ogsaa skulde kunne benyttes ved andre Lejligheder. Naar den højtærede Finansminister ved Forelæggelsen sagde, at han kunde have ønsket, at man var gaaet længere ned, maa jeg sige, at det kunde jeg ogsaa have ønsket. Jeg tror ikke, det er nødvendigt at opretholde en saa stor Militærstyrke derude. Den Militærstyrke, vi have derude og have haft i tidligere Aar, har været næsten værre end ingen. Er-

faringen fra andre Øer derude, ogsaa fra engelske Øer, viser jo, at man meget godt efterhaanden kan gaa over til at have en mere lokal Politistyrke, fremgaaet af selve Befolkningen. Det Korps, der her foreslaas, burde kun være et Overgangsled. Naar det i sin Tid blev sagt, at det var Skrækken efter Oprøret i 1878, der bevirkede, at Folk ikke vilde være med til at indskrænke Politistyrken derovre, vil jeg tillade mig at gøre opmærksom paa, at der i den vestindiske Kommissions Betænkning Side 195 findes et Bilag, hvor der er et Forslag til en Omordning af Militærstyrken derude til et Gendarmerikorps, fremsat af et Udvalg af Kolonialraadet paa St. Croix; nogle af de fremmeste og fornemste Medlemmer af dette Kolonialraad have fremsat et saadant Forslag, som nøje staar i Overensstemmelse med det Forslag, som jeg har tilladt mig at fremsætte i Kommissionsbetænkningen. Naar man saa tænker paa, at Folk, som ere bosiddende paa St. Croix, Medlemmer af Kolonialraadet og Overklassen, ti Aar efter Oprøret foreslaa noget lignende, kan det ikke være saa stor Skræk fra Oprørstiden, som nu skulde diktere den lovgivende Myndighed herhjemme at fastsætte stærkere Gendarmerikorps, større Militærstyrke, end disse Folk selv foresloge den Gang. Det var paa et Tidspunkt, da Befolkningen derude, da Kolonialraadet paa St. Croix endnu haabede at bringe Balance paa det finansielle Omraade. De vidste saa godt, at her var der et Punkt, hvor der kunde spares. De tillode sig at fremsætte dette Forslag der, men Fler-tallet af Planterne derude modsatte sig det; og naar Folk, som ere bosiddende derude, den Gang kunde gøre det, mener jeg ogsaa, at man nu kan forsvare at gøre det. Naar man nu foreslaar en Hærstyrke derude, et Gendarmerikorps, saa er det jo saadan, at det i en væsentlig Grad overstiger ikke alene det, jeg foreslog, ikke alene det, som Formanden for Kommissionen foreslog, men at det endogsaa gaar over dette og nærmer sig i en betænkkelig Grad til det, de to andre Medlemmer af Kommissionen foresloge. Det viser, at det er Kolonialraadene derude, som paa en Maade ere løbne om Hjørnet med Forslagene, det er dem, som ere gaaede af med Sejren lige overfor Regeringen paa Konto af, at de ikke have Lyst til at indføre noget, som Befolkningen derude er imod.

Jeg tror nu, at de kunne tage dem det nogenlunde let. Hvis der virkelig